

המכתב הגיע לירושלים, ומכיון שנעדרה ממנו כתובת מדוייקת החליט הדואר למסור אותו דחוק לרבות של נטורי-קרתא. הרב נים, שאינם יודעים אנגלית, היו סקרנים לדעת מה תוכן המכתב. הם הזמינו את ידיהם הרב ד"ר בנימין זאב (וילי) גייקוב-סון, לשעבר רב ראשי בקופנהאגן, המתגורר כיום בשכונת סנהדריה בירושלים, שתירגם להם את המכתב.

ד"ר גייקובסון, שאף הוא עבר בצעירותו משברים דתיים לאקלים, עד שהגיע מהגימ' נסיה הלא-יהודית בעירו לצמרת אגודת-יש-ראל העולמית, הבין לנפשה של הנערה מ-קניגסטון. הוא הריץ לה תשובה, ומעתה שלח לה בקביעות חומר-קריאה דתי. כאשר החליטה דורות לעלות לישראל, היתה לפניו כתובת אחת: זו של הרב גייקובסון הקשיש (75).

הרב קיבל אותה בסבר פנים יפות, ותוך זמן קצר הפכה מדורות לדבורה. החילה חיה בירושלים, אך שם תכפו עליה הצעות שידוך כיון מצדדים שונים. בעיקר הסתערה עליה אם מרת-נפשה של בן לאיוצלה, אשר יוהתה שבזכותה יזכה גם בנה לבנות בית. הרב גייקובסון, שחרד לעתיד הנערה, העבירה לבית בנו הצעיר בבני-ברק. מעתה הפכה דבורה-דורות בת-בית אצל הרב מרדכי עמ' רם יעקבסון ואשתו הצעירה, כשהיא עוזרת עליהם בניהול מוסד הילדים שלהם.

ברור כי השדכנים התבדדים, שחיפשו בת-זוג לאברהם גפני, גילו עד מהרה את דבורה אנדרה, והשניים התארשו.

בעקבות אירועים אלה עזב אברהם גפני את עבודתו בנירוסלם פוסט. אין זה יאה כי חתני יעבוד בעתון לאדתי, פסקה הכלה מג'מאיקה. ידויו הזוג הצעיר מצאו לאברהם גפני מקום פרנסה בבני-ברק, ולאחר שהוב-טחה הפרנסה והושגו האמצעים לדירה, רי-הוט והלבשה של הזוג, נערכה השבוע חתו-נתם ברוב פאר והדר.

דרכי אדם

רוחלה בבית הלבן

«ואז פרצה המלחמה. לא יכולתי להמשיך בלימודי הייתי אז בת 16, והרגשתי שאני מוכרחה לעזור לארצי. הלכתי לצבא. אמרתי שיש לי 17, ומייד שלחו אותי למשל-מג'מאיקה. ידויו הזוג הצעיר מצאו לאברהם גפני מקום פרנסה בבני-ברק, ולאחר שהוב-טחה הפרנסה והושגו האמצעים לדירה, רי-הוט והלבשה של הזוג, נערכה השבוע חתו-נתם ברוב פאר והדר.»

זו לא זיחה. זו רחל רובינסון. רוחלה כהן לשעבר, המוכירה הפופולארית הקטנה של רחוב דינגוף והתיאטרון הקאמרי. וזהו קטע, היא אומרת, ממסע הרצאותיה על

של מלבורן. אביו, פרוטסטנט אדוק, מהנדס ואיש אמיד, הבטיח לבנו חינוך טוב, תוך תקווה כי כאשר יגדל יהיה כמוהו — אזרח אוסטרלי טוב, המבקר מפעם לפעם גם בכנסיה.

אלפרד הלך בדרך שהייתה לו אביו — עד הגיעו לגיל 21. ואז, לפתע, חלה תפנית חדה בדרך זו. זה קרה כאשר התיישב אל-פרד על ספסל הפקולטה למדעי-הרוח באוני-ברסיטת מלבורן, שם למד פילוסופיה. תוך כדי כך הכיר גם כמה תלמידים יהודיים, מהם שמע פרטים על פילוסופיית היהדות. אך יותר מכל אחר השפיע עליו צעיר אמריקאי שהתגלגל לאוסטרליה והיה חברו לספסל הלימודים. צעיר זה היה ספוג ברעיונות של תנועת חב"ד החסידית. הוא גילה לאלפרד לא רק את הצופן של התנועה אלא אף קבע עמו שיעורים קבועים ב"מאמרים" של חב"ד.

הגליגול הקודם. באותה תקופה היה אלפרד מיווד עם נערה יהודיה, אף היא תלמידה בפקולטה למדעי-הרוח של אוניבר-סיטת מלבורן. הידידות בין השניים הגיעו לשלב כזה, שהם היו מוכנים להתחתן. לצעיר רה לא היה איכפת כלל כי אלפרד נוצרי. באוסטרליה, בה נהוגים נשואים אזרחיים, אין הדת משמשת חייץ בין זוגות. החייץ היחיד שהפריד בין השניים היה אביו. ה' תקף של הצעירה, שהרחיקה בכוח מן הגוי ומנע ממנה להוסיף לראותו.

אלפרד הצטער על אובדן הידידה, אבל דבר זה לא השפיע על המשיך לימודיו בתורת חב"ד. אדרבא, דחוק בשעת המשבר הירבה להתעמק ברוי החסידות. הוא גילה את הדעות החב"דיות, הקובעות את עליונותו של היהודי על ה"גוי". הוא החליט לעבור מדרגת גוי, שלפי תפיסת חב"ד אין בו אלא רוח, למעמד של יהודי, שיש בו נשמה.

חסידי חב"ד במלבורן, שאליהם פנה ה' סטודנט האוסטרלי בבקשה לגיורו, היססו תחילה. הם ביקשו גם בעניין זה את הכרע'תו של מנהיגם הרוחני, הרבי מליובביץ' ה' מתגורר בכרוקלין שבבוקרין. הרבי אמר לפתוח את השערים לסטודנט הצעיר. אלפרד גפני נימול, נקרא מאז אברהם בן-אברהם גפני.

הדבר נודע לידידו-לשעבר. היא בישרה לאביה כי אלפרד כבר יהודי, וכי שוב אין מגיעה שתחדש שקריה עמו. האב הסכים. ואמנם חזרו השניים להיפגש. אלא שהידי-דות נפסקה שנית — הפעם ביזמתו של הבחור. "הרי לא אוכל להתחתן עם צעירה שהיתה מוכנה להתחתן לאי-יהודי", הסביר לה החב"דניק החוש, שלא שכח את חינורו אחרי הבחורה, בגילגולו הקודם כנוצרי.

להפיש בת-זוג. אברהם בן-אברהם עבד בשבועון מקומי. חבריו ניצלוהו מעתה כי מומחה לענייני יהודים ויהדות. כך ניתנה לו הזדמנות להיפגש עם יהודים שונים, שבאו כאורחים למלבורן ורואיניו על-ידי השבועון. בין אלה היה גם אחד מראשי חב"ד בישראל. האיש, שהופתע מהמכתב שבאו לראיינו, הפך עד מהרה ממרואיין למראיין. הוא הת-עניין באלפרד-אברהם, ובתום השיחה הציע לו לעלות לישראל. לגבי אלפרד היתה זו הצ-עה בה גנה לפני כן. אלא שהפעם נתאפשרה גם מבחינה מעשית, לאחר שהשליח החב"די לפני שנה עלה אברהם גפני לישראל. עלייתו של הגר-צדק האוסטרלי הפכה למאורע אצל החב"דניקים בישראל. הם טרחו למצוא לו מקום-עבודה ואף העמידו לרשותו כמה מורים מהמעולים שבתנועה, להוסיף לו דעת בתורת חב"ד.

אברהם גפני החל לעבוד כעוזר לעורך-לילה בנירוסלם פוסט בירושלים, ואנשי חב"ד קיבלו הוראה מרבם למצוא לו זיחג הגון, למען יוכל לבנות בית נאמן בישראל. בת-הזוג נתגלתה בדמותה של דורותי אג' דרדה.

מכתב לירושלים. חייה של דורותי היו סוערים לא פחות מחייו של אלפרד. היא נולדה כבת הדת האנגליקאנית, בעיר קניגסטון שבג'מאיקה. כבר בילדותה שמעה כי אביה הוא נוצרי אך אמה היא צאצא של אנוסים יהודים מפורטוגל. היא הירבתה להגות בתנ"ך, נתקלה במצאת הלכות בו והחלה מקיימת אותן הלכה למעשה. כאשר הציקו לה בעיות רוחניות שונות הריצה איגרות אל "הרבנות, ירושלים". במכתב סיפ-רה על עצמה ועל בעיותיה.

* המיוסד על עשר הספרות הקבילות: כב"ד, חגי'ת, נהי"ם, שפירושן חכמה-בינה-דעת, חסד-יגבורה-תפארת, נצח-הוד-יטוד-מל' כות.

פורים תשכ"ג

הוחג בנשפים פרטיים. עלה על כולם בעליצותו נשף עורך-מרץ, שנערך במלון רמת-אביב, כשמארגן אותו, מזה שנים, ארכיטקט שלמה שאג ואשתו. הצוהלת היא יונה בס, בתו של הגראפיקאי בס.

(המשך מעמוד 12)

שחור מצוברח. ורעב. מפני שלהזמין סניף חייץ' עלה כמעט כמו כריס.

לא היו תחפושות. מפני שהישראלי אינו שואל, למה אתחפש? הוא קובע מראש: מה אני משוגע להתחפש? רק צעירות אחדות ניצלו את המעמד להתרוצץ בגרבי סטרץ' שחורות ללא חצאית. החוגג הממוצע היה מאופק, מסוייג, ולא משתף-פעולה. לא היה לו נעים לשכוח שהוא עורך-דין אפור, או השכן שלו.

"זה לא זה, ילדים", רטן השבוע ברוך אנדתי, יוצר מסורת פורים בריאה. עולם הפוך: תל-אביב גדולה והשימחה קטנה. כי שנה שעברה התמוטט כפורים עמדי הצינור רות. השנה התמוטטה עולאידע שלימה, כי מחיר עממי של 70 אלף לירות.

חצי הנחמה — היו מסיבות-הפורים ה' פרטיות. הן מילאו לפחות את ייעודן. "ב' מסיבות אני ממלא את המצי החתיכות שלי", הסביר הגבר הישראלי החתי, "אבל בשביל זה אני לא צריך את פורים."

זה נוער, זה? על פורים שמע פעם, במיקרה, גם נוער הגימנסיות והפרכרים. הוא חגג איתו גם השנה בצורה האופיינית לו: הבנות צבעו את העיניים, הבנים ציירו שפמים. ואם הם לא רקדו טויסט, יש ל' הניח שהם טיפלו במכונית זדה או בחתיכה שלהם. את היום השני של פורים הקדיש נוער המחר — לטבע. קומזיצים.

אולם פורים תשכ"ג היה חגם הבלעדי של הילדים, המבוגרים לא הצליחו להיות ילדים, אפילו לרגע אחד. אך הילדים היו הכי מבוגרים בעולם. מסיכה קטנה, וכובעי קאו-בוי, הפכו את גני-הילדים ובתי-הספר ל' מוקדי שימחת פורים. אם הרחוב היה צהל, צבעוני, חגיגי יותר מהרגיל, היה זה רק בגללם.

דרכי חיים

זוג מהשמיים

בימי מלחמת העולם השניה מילאו החיי-לים האוסטרליים את רחובות ירושלים ותל-אביב. הם באו לבלות הופשות קצרות ונת-גלו בכחורים שמחים וטובי-לב. כסחרים זרי-זים של תשמישי-קדושה, כך סיפרו באותם הימים העיתונים, מכרו אוסטרלים הצוהלים אפילו לולבים ואתרוגים, כשהללו הודמנו ליד בית-הכנסת הגדול בתל-אביב, בערב חג הסוכות.

אלפרד גפני לא היה אז בתל-אביב. הוא לא קנה אתרוגים ולא יצא במחול בכיכר בית-הכנסת הגדול. אלפרד היה באותם ימים ילד בן חמש, שאך החל לבקר בגני-הילדים

הפקיד הנוגע בדבר לא היה בחדרו, ו' האזרח חיכה בסבלנות. אחרי חצי שעה של צפיה נמאס עליו הדבר. הוא דפק על הדלת הסמוכה.

"אני לא יודע כלום", השיב לו הפקיד שישב שם, "יש לך טענות — גש לראש-העיר". האזרח לא ידע חוכמות. הוא ניגש לחדרו של ראש-העיר, אולם גם הלה לא היה בחדרו.

התעלומה נפתרה. האזרח יצא שוב אל המסדרון ואז שם לב לפתע לתנועה מוזרה. פקידים חצו את המסדרון, נבלעו, אחד אחר השני, בדלת שממול. הוא אחר לשם ופתח את הדלת. רק אז נפתרה בפניו התעלומה שהעסיקה אותו קרוב לשעה: לאן נעלמו הפקידים דווקא בשעות קבלת הקהל?

בחדר הרחב עמדו למעלה מתריסר מ' עובדי העירייה, התפללו בדבקות תפילת-מנחה.

פורים

זה לא זה

לעשות שמח זה כישרון מלידה. האזרח הישראלי נולד בלעדיו. הוא טיפוס סוליד. הוא שותה בקושי מדיצינאל בחתונה של בת-דודתו. בשבתות מסתובב אפאטי ברחו-בות בלי לדעת מה לעשות עם עצמו. הוא מצויין בלעשות באלאגאנים, אבל גם אז הוא מדוכא ומקלל את המדינה.

חוף משני ימים ימים בשנה. או הוא חדל להיות אפאטי. הוא משתדל חגיגית להיות — עלוב. כי לא כל יום פורים. או יום העצ-מאות.

שני החגים בהם ניצחו היהודים את ה' גויים, נבדלים אחד מהשני — בתאריך בל' בד. המסורת שלהם שחה. שניהם מוצפים בנשפים פומביים יקרים-מלנוכולים. בימות-בידור זעירות מייאשה, וטיפש-עשורה ה' המוניו מפגין עד כמה הוא מיותר בנוף.

אני משוגע? גם השבוע, פורים תש-כ"ג, היה כל אזרח מעודכן שופע בעשרים נשפים ליום. נשף האמנים, נשף התאחדות עולי בולגריה, נשף התאחדות עולי הונ-גריה, נשף הבונים החופשיים, נשף רחוב דינגוף במגרשי יריד-המזרח, ונישפי אגו-דוד שוחף כל מיני דברים. ציורים מלא-כותיים כיסו את הקירות. היתה המון מהו-מה-על-לא-מאומה שעלתה 35 לירות לזוג,

* תפילת מנחה יכולה להיאמר משעת הצהריים עד דנת החשכה.

חוה ונחש

הרעילה אדמים אח' דים פורים תשכ"ג, ממכנסטון הפכו לסמלו המסחרי הבולט.